Lietas Nr. A420321515
Lietas arhīva Nr. A42-00956-16/11

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2016. gada 12. maijā

Administratīvā rajona tiesa
tiesnese Inga Putra,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2015. gada 28. septembra lēmuma Nr. 22.13/L-39034 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – dienests) Nodokļu pārvaldes Iedzīvotāju ienākuma nodokļa datu atbilstības pārbaudes daļa veica pieteicēja /pers. A/ datu atbilstības pārbaudi par nekustamā īpašuma /adrese A/ (turpmāk – nekustamais īpašums) atsavināšanas darījumu 2014. gada 26. jūnijā.

Pārbaudes rezultātā konstatēts, ka pieteicējs nav iesniedzis un nav deklarējis ar nodokli apliekamo ienākumu no nekustamā īpašuma atsavināšanas.

Ievērojot minēto, ar dienesta Nodokļu pārvaldes Iedzīvotāju ienākuma nodokļa datu atbilstības pārbaužu daļas 2015. gada 20. augusta lēmumu Nr. 8.63-4/11099 (turpmāk – sākotnējais lēmums) pieteicējam nomaksai budžetā noteikti 3612,02 *euro*, no tiem iedzīvotāju ienākuma nodoklis (turpmāk – IIN) par ienākumu no kapitāla 3028,95 *euro* un nokavējuma nauda 583,07 *euro*.

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja dienesta ģenerāldirektoram.

[2] Ar dienesta 2015. gada 28. septembra lēmumu Nr. 22.13/L-39034 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

Pārsūdzētais lēmums pamatots ar šādiem argumentiem.

[2.1] Atbilstoši likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 8. panta trešās daļas 11. punktā, 9. panta pirmās daļas 33. punktā, $33.^{1}$ punktā un $11.^{9}$ pantā noteiktajam, pieteicējs 2014. gadā 26. jūnijā ir guvis ar IIN apliekamo ienākumu no kapitāla, taču nav iesniedzis deklarāciju par ienākumu no kapitāla saistībā ar gūto ienākumu no nekustamā īpašuma atsavināšanas.

[2.2] Pieteicējam īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu nostiprinātas zemesgrāmatā saskaņā ar zemesgrāmatas nodaļas tiesneša 2002. gada 13. maija lēmumu, pamatojoties uz 2001. gada 10. decembra Valmieras pilsētas zemes komisijas lēmumu Nr. 102/1-2, līdz ar to minētais īpašums pieteicēja īpašumā bijis ilgāk par 60 mēnešiem, taču pieteicējs tajā nav bijis deklarēts. Nekustamais īpašums atsavināts 2014. gada 26. jūnijā par 47 500 *euro*.

Vienlaikus dienests konstatēja, ka pieteicējam ar zemesgrāmatas nodaļas tiesneša 2004. gada 16. jūnija lēmumu nostiprinātas īpašuma tiesības uz vēl vienu nekustamo īpašumu /adrese B/ (kadastra numurs /numurs A/).

[2.3] Attiecībā uz pieteicēja argumentu par to, ka nekustamā īpašuma atsavināšanas rezultātā saņemtie naudas līdzekļi bija nepieciešami saistību pret AS „Citadele banka" izpildei, norādāms, ka atbilstoši 2012. gada 27. februāra Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas sprieduma lietā Nr. K27-174-12/8 norādītajam, kredīts 69 000 *euro* saskaņā ar 2007. gada 24. septembra kredīta līgumu Nr. 4.4.-07/540 tika noformēts dzīvokļa /adrese B/ remontam. Tādējādi minētajām kredītsaistībām nav konstatējama saistība ar atsavināto nekustamo īpašumu un tās neietekmē datu atbilstības pārbaudē noteiktā maksājuma budžetā apmēru.

[3] Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu. Pieteikums pamatots ar šādiem argumentiem.

[3.1] Atsavinot nekustamo īpašumu nav gūta peļņa, jo atsavināšanas darījuma rezultātā saņemtie naudas līdzekļi bija nepieciešami saistību izpildei pret AS „Citadele banka", kura bija prasījuma tiesību pārņēmēja no AS „??r?? banka".

Pieteicējs norāda uz 2012. gada 27. februāra Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas spriedumu lietā Nr. K27-174-12/8, kurā tika skatīta lieta par pieteicējam piešķirto kredītu saskaņā ar 2007. gada 24. septembra kredīta līgumu Nr. 4.4.-07/540. Tiesas spriedums pilnībā pierāda, ka daļu no kredītā piešķirtās summas (69 000 *euro*) izkrāpa AS „??r?? banka" darbinieks, kā rezultātā netika saņemta daļa no piešķirtās summas. Lai tiktu izpildītas kredītsaistības ar AS „Citadele banka", bija nepieciešams atsavināt nekustamo īpašumu un iegūtos naudas līdzekļus novirzīt kredītsaistību izpildei ar banku.

[3.2] Dienests tiesību normas ir interpretējis tikai gramatiski, nevis atbilstoši likuma mērķim. No grozījumiem likumā „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" un to anotācijas izriet, ka likumdevēja mērķis ir bijis ierobežot spekulatīvus darījumus ar nekustamajiem īpašumiem. Konkrētajā gadījumā nekustamā īpašuma atsavināšana nebija spekulatīva, jo tas 2001. gadā tika iegūts, atjaunojot īpašuma tiesības uz radiniecei /pers. B/ piederošo nekustamo īpašumu. Līdz ar to atbilstoši likuma mērķim darījums nav apliekams ar IIN.

[3.3] Papildu paskaidrojumos, kas tiesā saņemti 2015. gada 28. decembrī un 2016. gada 14. aprīlī, pieteicējs norāda uz apstākļiem, kuru dēļ bija nepieciešams kredīts un kādēļ nekustamais īpašums atsavināts. Pieteicējs atdevis parādu draugiem un radiniekiem un joprojām turpina atmaksāt naudu bankai, ko nozaga bankas darbinieks. Pieteicējam no pārdotā īpašuma nav bijusi nekāda peļņa jeb ienākumu. Pieteicējam ir ļoti nelieli ienākumi, tāpēc nomaksāt nodokli nav iespējams. Tāpat pieteicējs paskaidro, ka no iegūtās naudas veicis gūžas locītavas endoprotezēšanu, ko citādi nevarētu atļauties, samaksājis nekustamā īpašuma nodokli. Pieteicējam ir nepieciešama nauda pārtikai. Pieteicējs iebilst tam, ka 2015. gada 18. augustā pieteicēja iesniegto paskaidrojumu dienests nav ņēmis vērā.

[4] Rakstveida paskaidrojumā dienests pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādītajiem argumentiem.

[5] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 112.[1] panta pirmo daļu administratīvās lietas izskatīšana notiek rakstveida procesā bez tiesas sēdes, ja likumā nav noteikts citādi. Tā kā pieteicējs saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 112.[1] panta ceturto daļu nav izteicis lūgumu skatīt lietu mutvārdu procesā un ņemot vērā, ka lietā esošie pierādījumi ir pietiekami, tiesa atbilstoši Administratīvā procesa likuma 112.[1] panta pirmajai un ceturtajai daļai lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, izvērtējot visus lietas materiālus kopsakarā ar pieteicēja argumentiem, atzīst, ka pieteikums nav pamatots.

[7] Pārsūdzētais lēmums pamatots ar šādām tiesību normām.

Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 1. panta pirmās daļas 4. punktā noteikts, ka iedzīvotāju ienākuma nodoklis ir nodoklis, ar ko apliek fiziskās personas gūtos ienākumus, un tas sastāv no nodokļa par ienākumu no kapitāla, tajā skaitā nodokļa no kapitāla pieauguma.

Saskaņā ar minētā likuma 8. panta trešās daļas 11. punktu pie pārējiem fiziskās personas ienākumiem, par kuriem ir jāmaksā nodoklis, tiek pieskaitīti ienākumi no nekustamā īpašuma atsavināšanas un citu kapitāla aktīvu atsavināšanas ienākums atbilstoši šā likuma 11.[9] pantam, ja šā likuma 9. pantā nav noteikts citādi.

Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 9. panta pirmās daļas 33. punktā noteikts, ka maksātāja gada apliekamajā ienākumā netiek ietverti un ar iedzīvotāju ienākuma nodokli netiek aplikti ienākumi no nekustamā īpašuma atsavināšanas, kas maksātāja īpašumā (no dienas, kad attiecīgais nekustamais īpašums reģistrēts zemesgrāmatā) ir ilgāk par 60 mēnešiem un vismaz 12 mēnešus pēc kārtas (minētajā 60 mēnešu periodā) līdz atsavināšanas līguma noslēgšanas dienai ir personas deklarētā dzīvesvieta (kas nav deklarēta kā maksātāja papildu adrese). Ja nekustamais īpašums, kuru atsavina, ir mantots līgumiskā, testamentārā vai likumiskā ceļā no fiziskās personas, kuru ar maksātāju saista laulība vai radniecība līdz trešajai pakāpei Civillikuma izpratnē, šīs panta daļas izpratnē uzskatāms, ka nekustamais īpašums ir maksātāja īpašumā no dienas, kad attiecīgais nekustamais īpašums reģistrēts zemesgrāmatā kā mantojuma atstājēja īpašums.

Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 9. panta pirmās daļas 33.[1] punktā noteikts, ka gada apliekamajā ienākumā netiek ietverts un ar nodokli netiek aplikts ienākums no nekustamā īpašuma atsavināšanas, kas maksātāja īpašumā (no dienas, kad attiecīgais nekustamais īpašums reģistrēts zemesgrāmatā) ir ilgāk par 60 mēnešiem un pēdējos 60 mēnešus līdz nekustamā īpašuma atsavināšanas dienai ir bijis maksātāja vienīgais nekustamais īpašums. Ja nekustamais īpašums, kuru atsavina, ir mantots līgumiskā, testamentārā vai likumiskā ceļā no fiziskās personas, kuru ar maksātāju saista laulība vai radniecība līdz trešajai pakāpei Civillikuma izpratnē, šīs panta daļas izpratnē uzskatāms, ka nekustamais īpašums ir maksātāja īpašumā no dienas, kad attiecīgais nekustamais īpašums reģistrēts zemesgrāmatā kā mantojuma atstājēja īpašums.

[8] No minētajām tiesību normām izriet vispārējais nosacījums, ka par ienākumiem no nekustamā īpašuma atsavināšanas ir jāmaksā nodoklis.

Tomēr likumdevējs šim vispārējam nosacījumam ir noteicis izņēmumus.

Pirmkārt, ja tiek atsavināts nekustamais īpašums, kas maksātāja īpašumā (no dienas, kad attiecīgais nekustamais īpašums reģistrēts zemesgrāmatā) ir ilgāk par 60 mēnešiem un vismaz 12 mēnešus pēc kārtas minētajā 60 mēnešu periodā līdz atsavināšanas līguma noslēgšanas dienai ir personas deklarētā dzīvesvieta (kas nav deklarēta kā maksātāja papildu adrese), nodoklis nav jāmaksā.

Tātad, lai piemērotu šo normu, ir jāpastāv diviem obligātiem kritērijiem – personas īpašumtiesībām uz nekustamo īpašumu jābūt reģistrētām zemesgrāmatā vairāk nekā 60 mēnešus pirms tā atsavināšanas, un vismaz 12 mēnešus pēc kārtas līdz atsavināšanas līguma noslēgšanas dienai nekustamajam īpašumam ir jābūt personas deklarētajai dzīvesvietai.

Lietā nav strīda par to, ka nekustamais īpašums pieteicēja īpašumā ir bijis vairāk nekā 60 mēnešus (īpašumtiesības uz strīdus nekustamo īpašumu zemesgrāmatā nostiprinātas 2002. gada 13. maijā, nekustamais īpašums atsavināts 2014. gada 26. jūnijā), bet tas nekad nav bijis pieteicēja deklarētā dzīvesvieta.

Otrkārt, ja tiek atsavināts nekustamais īpašums, kas maksātāja īpašumā (no dienas, kad attiecīgais nekustamais īpašums reģistrēts zemesgrāmatā) ir ilgāk par 60 mēnešiem un pēdējos 60 mēnešus līdz nekustamā īpašuma atsavināšanas dienai ir bijis maksātāja vienīgais nekustamais īpašums.

Tātad, lai piemērotu šo normu, ir jāpastāv diviem obligātiem kritērijiem – personas īpašumtiesībām uz nekustamo īpašumu jābūt reģistrētām zemesgrāmatā vairāk nekā 60 mēnešus pirms tā atsavināšanas, un vismaz 60 mēnešus līdz atsavināšanas dienai nekustamais īpašums ir bijis personas vienīgais nekustamais īpašums.

Lietā noskaidrots, ka pieteicējam ar zemesgrāmatas nodaļas tiesneša 2004. gada 16. jūnija lēmumu nostiprinātas īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu /adrese B/, pamatojoties uz 2004. gada 1. jūnija dāvinājuma līgumu, tādējādi strīdus nekustamais īpašums nav bijis vienīgais īpašums 60 mēnešus līdz atsavināšanai.

Ņemot vērā minēto, neizpildās likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 9. panta pirmās daļas 33. punkta un 33.[1] punkta nosacījumi, proti, šajās tiesību normās minētie izņēmumi uz pieteicēju nav attiecināmi, un ienākums no nekustamā īpašuma atsavināšanas ir apliekams ar IIN.

Pieteicēja iebildumiem, ka likumdevēja mērķis, grozot likumu „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" ir bijis nodokļu slogu uzlikt tiem, kas savus nekustamos īpašumus iegādājušies un atsavinājuši spekulatīvos nolūkos, nav lietā izšķirošas nozīmes.

Kaut arī tiesiskais regulējums par izņēmumiem no vispārējā nosacījuma, ka par ienākumiem no nekustamā īpašuma atsavināšanas ir jāmaksā nodoklis, no brīža, kad pieteicējs strīdus nekustamo īpašumu ieguvis īpašumā, vairākkārt grozīts, tostarp ar mērķi izskaust spekulatīvus darījumus, nemaksājot valsts budžetā nodokļus, tomēr likumdevējs ir pietiekami skaidri definējis izņēmumus no vispārējās nodokļa aprēķināšanas kārtības. Turklāt tiesas apskatītās tiesību normas attiecībā uz izņēmumiem neparedz, ka būtu jāvērtē, vai nekustamā īpašuma darījums ir vai nav saistāms ar kādām nodokļa maksātāja spekulatīvām darbībām.

[9] Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 11.[9] panta pirmā daļa un otrās daļas 4. punkts noteic, ka kapitāla pieaugumu nosaka, no kapitāla aktīva atsavināšanas cenas atņemot iegādes vērtību un kapitāla aktīvā veikto ieguldījumu vērtību kapitāla aktīva turēšanas laikā. Šā likuma izpratnē kapitāla aktīvi ir nekustamais īpašums (ieskaitot nekustamā īpašuma iegūšanas tiesības).

Lietā nav strīda par nekustamā īpašuma atsavināšanas vērtību 47 500 *euro*. Tāpat pieteicējs nav iebildis pret nekustamā īpašuma iegādes vērtības noteikšanu 27 307 *euro*.

[10] Saskaņā ar Ministru kabineta 2010. gada 21. septembra noteikumu Nr. 899 „Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" normu piemērošanas kārtība" 46. punktu, piemērojot likuma 9. panta pirmās daļas 33. punktu, fiziskā persona kura atsavina nekustamo īpašumu, kas bijis tās īpašumā mazāk par 60 mēnešiem vai vismaz 12 mēnešus līdz atsavināšanas līguma noslēgšanas dienai nav bijis personas deklarētā dzīvesvieta (kas nav deklarēta kā maksātāja papildu adrese), no minētā nekustamā īpašuma atsavināšanas ienākuma maksā nodokli, iesniedzot deklarāciju par ienākumu no kapitāla. Apliekamo ienākumu no nekustamā īpašuma atsavināšanas nosaka kā nekustamā īpašuma atsavināšanas cenas un iegādes vērtības starpību un attiecīgā ieguldījuma vērtības starpību.

Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" $11.^9$ panta piektā daļa noteic, ka kapitāla aktīva iegādes vērtībā tiek iekļauti arī izdevumi, kas saistīti ar tā iegūšanu: valsts nodeva par darījuma noformēšanu, valsts nodeva lietā par apstiprināšanu mantojuma tiesībās vai lietā par pēdējās gribas rīkojuma akta vai mantojuma līguma stāšanos likumīgā spēkā, valsts nodeva par īpašuma tiesību nostiprināšanu zemesgrāmatā, komisijas nauda un citi līdzīgi izdevumi. Kapitāla aktīva iegādes vērtībā tiek iekļauti arī samaksātie procentu maksājumi par kredītu šā kapitāla aktīva iegādei, ja dokumentāri apliecināta informācija ļauj identificēt kredīta un kapitāla aktīva iegādes saistību. Kapitāla aktīva iegādes vērtībā tiek iekļauti arī izdevumi par vērtspapīru iegādi un turēšanu.

Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" $11.^9$ panta $5.^1$ daļa noteic, ka kapitāla aktīvā veiktais ieguldījums kapitāla aktīva turēšanas laikā ir dalībnieku veiktie ieguldījumi kapitālsabiedrības pamatkapitālā. Veiktais ieguldījums nekustamajā īpašumā tā turēšanas laikā ir dokumentāri pierādāmi izdevumi, kas saistīti ar nekustamā īpašuma uzlabošanu un atjaunošanu, ja tie veikti pēc 1993.gada 31.decembra, un šie izdevumi nav atzīti nodokļa maksātāja saimnieciskās darbības izmaksās ne pamatlīdzekļu nolietojuma veidā, ne kārtējos izdevumos.

No minētajām tiesību normām redzams, ka apliekamā ienākuma noteikšanai ne tikai no nekustamā īpašuma atsavināšanas vērtības atņem iegādes vērtību, bet arī atņem izdevumus par ieguldījumiem, kas ir dokumentāri pierādāmi un saistīti ar nekustamā īpašuma uzlabošanu un atjaunošanu, kā arī izdevumus, kas saistīti ar īpašuma iegūšanu, un uzskaitīti likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" $11.^9$ panta piektajā daļā, turklāt attiecībā uz procentu maksājumiem par kredītu uzsvērts, ka kredītam jābūt ņemtam nekustamā īpašuma iegādei, un saistība jāpierāda dokumentāri.

Dienests norādījis, ka tā rīcībā nav informācijas par jebkādiem citiem likumā noteiktajiem izdevumiem, kas iekļaujami nekustamā īpašuma iegādes izdevumos, nosakot apliekamo ienākumu 20 193 *euro* (47 000 *euro* – 27 307 *euro*), un no gūtajiem ienākumiem aprēķinot IIN 3028,95 *euro* (20 193 *euro* x 15%).

[11] Pieteicējs šādam aprēķinam iebilst, norāda, ka no nekustamā īpašumā pārdošanas nav gūta nekāda peļņa, jo iegūto naudu atdevis bankai, sedzot kredītsaistības, atdevis parādus radiem un draugiem, veicis maksas operāciju, maksājis nekustamā īpašuma nodokli.

Tiesa izvērtējusi pieteicēja argumentus, atzīst tos par nepamatotiem, proti, tādiem, kas neietekmē apliekamā ienākuma noteikšanu.

Pirmkārt, tiesa norāda, ka ar nodokli apliekamā ienākuma noteikšana nav atkarīga no personiskajiem tēriņiem pēc nekustamā īpašuma atsavināšanas, proti, kā iegūtos naudas līdzekļus pieteicējs tērējis. Līdz ar to ar nodokli apliekamā ienākuma aprēķinu neietekmē tas, ka pieteicējs pēc nekustamā īpašuma atsavināšanas atmaksājis parādus draugiem, radiem, pircis pārtiku un veicis maksas operāciju. Arī nekustamā īpašuma nodoklis ir nekustamā īpašuma uzturēšanas izdevumi. Turklāt tas nav maksāts par strīdus nekustamo īpašumu.

Otrkārt, attiecībā uz procentu maksājumiem bankai par kredītu tiesa norāda, ka tiesiskais regulējums ļauj tos attiecināt uz apliekamā ienākuma noteikšanu tikai tad, ja tie saistīti ar atsavināto nekustamo īpašumu, kas turklāt pierādāms dokumentāri. Kaut arī lietā nav 2007. gada 24. septembra Kredīta līguma Nr. 4.4-07/540 par AS „Parex banka" piešķirto kredītu pieteicējam, no pārsūdzētā lēmuma un lietai pievienotā Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2012. gada 27. februāra sprieduma redzams, ka kredīts pieteicējam piešķirts konkrētam mērķim – dzīvokļa /adrese B/ remontam, paredzot, ka pirmā kredīta daļa 20 000 *euro* tiks izsniegta pēc dokumentu iesniegšanas bankā, savukārt otrā kredīta daļa 49 000 *euro* tiks izsniegta pēc tam, kad pieteicējs iesniegs bankā remonta darbu veikšanas apliecinošus dokumentus. Par minēto lietā strīda nav. Tādējādi tiesa atzīst par pamatotu dienesta secinājumu, ka kredīta procentu maksājumi nav saistāmi ar atsavināto nekustamo īpašumu, bet gan ar īpašumu /adrese B/.

Līdz ar to procentu maksājumi bankai atzīstami par pieteicēja personiskajiem tēriņiem, kas nav iekļaujami nekustamā īpašuma iegūšanas izdevumos un ieguldījumos likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" izpratnē.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka dienests apliekamo ienākumu noteicis pareizi.

[12] Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 19. panta $5.^3$ daļa noteic, ja maksātājs (rezidents), kurš gūst ienākumu no kapitāla pieauguma, deklarāciju par ienākumu no kapitāla iesniedz līdz ienākuma gūšanas mēnesim sekojošā mēneša 15. datumam, ja ienākumi no kapitāla aktīvu atsavināšanas mēnesī pārsniedz 711,44 *euro*. Maksātājs (rezidents), kurš gūst ienākumu no kapitāla pieauguma un kura kopējie ienākumi no darījumiem ar kapitāla aktīviem mēnesī ir no 142,30 līdz 711,44 *euro*, deklarāciju par ienākumu no kapitāla par ceturksnī gūto ienākumu iesniedz Valsts ieņēmumu dienestam vienreiz ceturksnī līdz ceturksnim sekojošā mēneša 15. datumam. Maksātājs (rezidents), kurš gūst ienākumu no kapitāla pieauguma un kura kopējie ienākumi no darījumiem ar kapitāla aktīviem mēnesī ir līdz 142,29 *euro*, deklarāciju par ienākumu no kapitāla par taksācijas gadā gūto ienākumu iesniedz Valsts ieņēmumu dienestam ne vēlāk kā taksācijas gadam sekojošā gada 15. janvārī.

Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 19. panta $3.^2$ daļa noteic, ka maksātājs iemaksā budžetā aprēķināto nodokļa summu ne vēlāk kā 15 dienu laikā no šā panta $5.^2$ un $5.^3$ daļā noteiktās deklarācijas par ienākumu no kapitāla iesniegšanas dienas.

Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 23. panta $5.^1$ daļa noteic, ka lēmumā par datu atbilstības pārbaudes rezultātiem, kurā veic budžetā maksājamo vai atmaksājamo summu pārrēķinu, nosaka par labu budžetam piedzenamo nodokļa summu un aprēķina nokavējuma naudu šā likuma 29. panta otrajā daļā noteiktajā apmērā par periodu no deklarētās nodokļa summas maksāšanas termiņa līdz lēmuma pieņemšanas dienai.

Lietā nav strīda, ka deklarāciju par ienākumu no kapitāla pieteicējs likumā noteiktā kārtībā un termiņā nav iesniedzis un IIN valsts budžetā nav samaksājis. Līdz ar to dienests pamatoti pieteicējam papildus aprēķinājis nokavējuma naudu 583,07 *euro* (3028,95 *euro* x 0,05% x 385 dienas) saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 23. panta $5.^1$ daļu un likuma „Par nodokļiem un nodevām" 29. panta otro daļu.

[13] Ņemot vērā izvērtētos tiesiskos un faktiskos apstākļus un tiesas izdarītos secinājumus, tiesa pārsūdzēto lēmumu atzīst par tiesisku un pamatotu, bet pieteikumu par nepamatotu un noraidāmu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251. pantu un 289. – 291. pantu, tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/ pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2015. gada 28. septembra lēmuma Nr. 22.13/L-39034 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese I. Putra